

Εὐσπλαγχνία Θεοῦ καὶ Κρίση

● Τοῦ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια

Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Ρώτησε ἓνας Γέροντας μιὰ ομάδα εὐσεβῶν νέων: «**Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τοὺς Χριστιανούς; Θὰ πᾶνε οἱ περισσότεροὶ στὴν Κόλαση ἢ στὸν Παράδεισο;**» Ἐκεῖνοι προβληματίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐρώτηση καί, ἔχοντας τὶς ἐνοχῆς τῶν προσωπικῶν τους ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπίγνωση τῆς μεταπτωτικῆς ἀμαρτωλότητος τῶν ἀνθρώπων, ἀπάντησαν. «**Στὴν Κόλαση!**» Αὐτὴ τὴν ἀπάντηση περίμενε καὶ ὁ Γέροντας, γιὰ νὰ ξεκινήσει τὴ χαροποιὸ συζήτηση, τὴ συζήτηση τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴν ὁποία ἀνέκαθεν μεριμνοῦσε καὶ στὸ διηνεκὲς θὰ μεριμνᾷ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας.

«Ὅχι», εἶπε. «Οἱ περισσότεροὶ θὰ πᾶνε στὸν Παράδεισο. Στὴν Κόλαση θὰ πᾶνε μόνον ὅσοι τὸ θελήσουν καὶ τὸ ἐπιδιώξουν, ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Θὰ πᾶνε αὐτοὶ ποὺ ἀρνήθηκαν τὴν πίστη, αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν στὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας, ὅπως ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως. **Ὁ Θεὸς μας εἶναι Θεὸς ἀγάπης, ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν. Ὅπως κάθε πατέρας ἀγαπᾷ ὅλα τὰ παιδιά του καὶ χαίρεται γιὰ τὴν προκοπὴ τους καὶ θέλει τὴ σωτηρία τους. Ὁ Θεὸς μας θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι»** (Α΄ Τιμ. β΄ 4). Ὁ Θεὸς μᾶς ἐπλασε καὶ γνωρίζει πολὺ καλά τὴν ἀσθένεια τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Γνωρίζει ὅτι ἡ σὰρκα ἀντιστρατεύεται στὸ πνεῦμα, ὅτι **«τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἐχθρὰ εἰς Θεὸν»** (Ῥωμ. ν΄ 6). Μᾶς θέλει, ὁμως, ἀγωνιστές. Μᾶς

θέλει νὰ στεκόμαστε στὶς ἐπάλξεις καὶ νὰ πολεμᾶμε μὲ τὴ χάρη Του **«πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις»** (Ἐφεσ. στ΄ 12). Τὴν πρόθεση γιὰ ἀγώνα βραβεύει ὁ Κύριος περισσότερο ἀπὸ τὰ νικητήρια ἀποτελέσματά του. **«Καὶ τὴν πράξιν τιμᾶ καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ»** ὁ Κύριος μᾶς λέγει στὸν Κατηχητικὸ του λόγο γιὰ τὴν Ἀνάσταση ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Νὰ πιστεύουμε σ' Αὐτὸν καὶ νὰ ἀγωνιζόμαστε διαρκῶς ζητᾷ ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Κύριος. Τοὺς πιστοὺς ἀγωνιστὲς θὰ τοὺς σώσει, θὰ τοὺς καταστήσει υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας Του. Γι' αὐτὸ μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν: **«Οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ»** (Γαλ. β΄ 16), γιὰ νὰ συνεχίσει πιὸ κάτω: **«Ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται»** (Γαλ. γ΄ 11).

Δὲν σώζεται, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος μόνον μὲ τὰ ἔργα του, ὅσο καλὰ καὶ θεάρεστα καὶ ἂν εἶναι, ἀλλὰ μὲ τὴν πίστη του στὸ Σωτήρα Χριστό. Τὸ ἔλεός Του θὰ μᾶς σώσει εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὸν Παράδεισο. Τὸ ἔλεός Του, τὸ ὁποῖο μᾶς καταδιώκει καὶ ἄς μὴ θέλουμε, ἄς μὴ καταβάλλουμε κάθε ἱκμάδα μας στὸν ἀγώνα γιὰ τὴ σωτηρία. Ὁ Ψαλμωδὸς Δαβὶδ λέει: **«Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου» (Ψαλμ. κβ΄ 6). Ἄφοῦ, λοιπόν, μᾶς ἐπισκιάζει τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μας, ἡ σωτηρία μας εἶναι δεδομένη, ὁ Παράδεισος μᾶς περιμένει. Σὲ ἄλλο Ψαλμὸ**

μᾶς τὸ βεβαιώνει πάλι ὁ Δαβίδ: «**Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἔλεει καὶ οἰκτιρμοῖς**» (Ψαλμ. 102, 4). Μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός Του ὁ Κύριος καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Του θὰ μᾶς στεφανώσει μὲ τὸ στεφάνι τῆς ἀτελεύτητης μακαριότητος. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ καταλήγει καὶ ὁ Ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος στὴν Ἐπιστολή του, στὴν ὁποία μᾶς λέει: «**Κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως**» (Ἰάκ. β´ 12). Δηλαδή, τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀποδεικνύεται ἰσχυρότερο καὶ κατανικᾶ τὴν κρίση Του. Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν ὁ Χριστὸς μᾶς παρουσιάζεται μὲ δύο μορφές, ὡς δίκαιος καὶ αὐστηρὸς κριτὴς καὶ ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος, ἡ δεύτερη μορφή Του θὰ ὑπερισχύσει, ἔτσι, ὥστε νὰ μᾶς σώσει. Ἄλλωστε γι' αὐτὸ σαρκώθηκε ὁ Θεάνθρωπος, γιὰ νὰ πειρασθεῖ μὲ ὅλους τοὺς τρόπους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνθρώπινη φύση μπορεῖ νὰ πειρασθεῖ, χωρὶς βέβαια νὰ ὑποπέσει σὲ ἁμαρτία. Καὶ τοῦτο, γιὰ νὰ συμπαθήσει τὶς φυσικὲς μᾶς ἀδυναμίες, καθὼς ὁμολογεῖ ὁ μέγας Παῦλος: «**Οὐκ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ**

δυνάμενον συμπαθεῖσαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ´ 15).

Ἄφου, λοιπόν, ὁ Θεὸς μᾶς εἶναι εὐσυμπάθητος καὶ ἐλεήμων καὶ ἡ ἐλεημοσύνη Του ὑπερνικᾶ τὴν κρίση Του, σίγουρα, οἱ πιστοὶ θὰ πᾶνε ὅλοι στὸν Παράδεισο. Λέγω οἱ πιστοὶ, γιὰτι μᾶς λέει πάλιν ὁ Δαβίδ: «**Τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβούμενους Αὐτόν**» (Ψαλμ. 102, 11). Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ θὰ ἀγκαλιάζει αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀγαποῦν, ποὺ τὸν σέβονται, ποὺ τὸν εὐλαβοῦνται. Καὶ αὐτοὶ θὰ γίνουν κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του. Ἄν, λοιπόν, πιστεύετε στὸν Θεὸ καὶ ἀγωνιζόσαστε τὸν καλὸν ἀγῶνα, τότε μὴ φοβᾶστε. «**Θαρσεῖτε**» (Ἰωάν. ιστ´ 33) καὶ χαίρετε. Ὁ Παράδεισος σᾶς περιμένει! Ὁ Παράδεισος μᾶς περιμένει ὅλους. Κανεῖς μᾶς ἄς μὴ θλίβεται καὶ ἀπογοητεύεται. Μόνο στὴν προσευχή μᾶς καθημερινὰ νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὰ λόγια τῶν Ἀποστόλων: «**Πρόσθετε ἡμῖν πίστιν**» (Λουκ. ιζ´ 5), Κύριε. Πρόσθεσέ μᾶς πίστη: μὲ τὴ χάρι Σου αὐξήσέ μᾶς τὴν πίστη, Κύριε! ■